

BLUE RIBBON TEA

Varför betala höga priser för te, då BLUE RIBBON, det bästa Teet i detta eller något annat land, kan köpas för

75 c.
Per pund?

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter som vill ha en kopia av denna tidning, kan få en kopia av denna tidning, om de skickar in ett kort brev till oss. Detta brev ska innehålla namn, adress och en kopia av denna tidning. Detta brev ska skickas till oss senast den 15 mars 1924. Detta brev ska skickas till oss via posten. Detta brev ska skickas till oss via posten. Detta brev ska skickas till oss via posten.

OM VETEOOLEN.

På grund av att vårt brev av den 5 november förordade vetepoolen blivit uppmärksammat av bl. a. L. H. Hjelme, vilken påstår att det hela var ett misstag, anser jag mig åberopa några tag till ord.

Att stora ansträngningar gjordes, att få det nödvändiga acre-antalet, 50 procent, tecknade för vetepoolen, så att farmarna redan under förliden höst skulle kunna sälja sin vete till poolen, och att, då detta misslyckades, förordade ansträngningar gjordes, att förbereda allt för nästa års säsong, kan ej förnekas.

Det är också sant, att en person som frångår sig eller på annat sätt frångår medbestämmanderätten, måste stå under förmyndarbestämning och böja sig för de styrelsens bestämmelser. Då en kandidat skall invaljas i parlamentet, så har man rätt att rösta på den man anser bäst. Men om man har lagstiftande eller parlamentariskt givet oss många vittnesbörd om, många av dessa kandidater lovade sina väljare guld och gröna skogar, men sedan de blivit valda, har det visat sig, att deras valloften varit lösa. Vi säga icke därmed att dessa kandidater ej vore ärliga eller hade goda avsikter, då de trädde fram för valkåren, men sedan de blivit valda har det varit lättare för dem, att följa med strömmen än att kämpa emot densamma. Huruvida vetepoolen skall lyckas finna män, som ha fast karaktär och äro pålitliga är ju något, som framtiden får utvisa.

Vidare ha vi blivit beskyllda för att ha sagt en osanning, då vi sade, att de styrande i vetepoolen kunde behandla farmarens vete, som för ett synes. Vi hänvisa därför till paragraferna 21-28 i kontraktet, och det skulle ej skada mr. Hjelme, att det lilla närmare studera kontraktet i övrigt. Att minimipriset är försvarligt stort, enligt kontraktet, är ingen garanti. Det vore ej för mycket att vetepoolen betalade samma pris, när farmaren levererar vete till marknaden, som de privata sådesbolagen. Kunde de sälja till högre pris så vore ju detta till poolens ära och farmarens fördel. Men något sådant vill naturligtvis bankerna och maskinkompanierna ej sanktionera, ty ett bättre system för banker och maskinkompanier för att fördubbla räntan och genomdriva inkassandot av sina fordringar, kan man ej utspöka.

Vi ha aldrig sagt, att vetemännens styrelse kasta säden på marknaden antingen köpare finnes eller ej. Att sälja något, som ej finns köpare för, är en omöjlighet. Men vi sade, att om minimipriset sättes så lågt, att farmaren måste marknadsföra nästan all sin säd för att vinna sina utgifter, så komme detta att medverka till vetepoolens nedbrott. Vi undra ej på, att det gick runt i huvudet, då vi påpekade att det enda sätt, varpå farmaren någonsin kan erövra rätten att själv bestämma priset på sina produkter, är att organisera sig med denna bevekelsegrund som grundval. Hjelme påstår att det är just detta, som vetepoolen vill göra. Om så är har det blivit något nytt på programmet. Vi erkänna gärna att enighet är något.

PILES OPERERA EJ

för en förskott min underbara behandling. Min metod av invärtes behandling är fullkomligt korrekt och sanktionerad av de bästa läkare och sjukvårdare. Salver och liniment och andra lokala anbringningar ge endast tillfällig lindring. Om ni har Piles i någon form begär ett FRITT prov av Page's Pile Tablets och ni kommer att välsigna den dag, ni läste detta. Skriv idag! E. R. Page, 394 D. Page Bldg. Marshall, Mich.

mycken sorg och vedomöda. Det är samma begär och vinningslystnad som bennes släkte fortfarande ledes till fördärv och är själva orsaken till den nöd, som nu är rådande på denna jorden.

Ville farmarna förena sina krafter till gemensam samverkan mot kapital och mammonsväldet, för att gemensamt bruka jorden och skapa sig ett hem av lycka och andrätt, vore detta ett steg framåt till sann broderskap.

Om farmaren i vetepoolen ville arbeta i denna sinnesriktning, så skola vi med glädje räkna honom handen.

O. A. Löfdahl.

Gammal musik.

För S. C. T. av Einar Cantzler.

Han var en gammal, allierad grå man. Och han var musiker. Han visste vad det betydde för en gammal man som var musiker, och med seg envishet höll fast vid det gamla, att leva i detta jazzens och triokmusikens förlovarade tidevarv. Det betydde huvudsakligen att svalta. Och att knipa käft, när de unga skrek så mycket värre. Och att spela för sig själv, ensam.

Ja han var ensam. Vindrummet, som han hyrde för en ringa penning, det billigaste som fanns, rymde endast hans själv och hans fiol, och drömmarna.

Drömmarna som han drömde sedan han var så ung, att han utan svärhet kunde minnas hur många tum han varit sedan, de villosa åren av fyfemsom. Ja han drömde fortfarande nya drömmar. Vårde fortfarande på de gamla vägen. Och ändå var hans hjärta fyllt av mycken bitterhet, och hans här nära nog vitt. Ungdomsdrömmarnas tid för honom ett förflutet, men ej där framtidensdrömmarnas.

På den sista tiden hade det blivit allt mera tungt att leva. Drömmen han drömde att uppfylla fylld honom ibland med hård fortvilan. Och hans musik blev hård och skär. Han skakade även många gånger det dagliga brodet, och hungern tjo. Kapp med jazzmusik från varje restaurang, han passerade, tjo och slet i hans tomma inandande. Nog hade han haft brodet för dagen även han om han bara förgått sin musikerstolhet, och nedlät sig till att gnida stråken i lättfärdig jazztakt, men för svårt han då. Det kanske kan förstås låsaren hur han kunde vara så dum, men honom själv förvånade det ej.

De timmar han vid sin första fiol kunde glömma allt det vardagligt momenta i tillvaron, vore emellertid dyrbara, och till den anden även i vetkärt. Ty oftast satt han för sig själv uppe i sin lilla vindskupa, spelande en enda melodien efter den andra, allt för sig själv, — leke av egoism, det var ju ingen som ville lyssna till hans musik mera, ingen som ville gråta, skratta eller le åt den, och ingen som ville dansa efter den, och endast han själv att älska den, — var det då så underligt att han spelade för sig själv? Nej det var det väl ej.

Ibland diktade han sin egen musik, men det var endast när livspågan marade honom intensivare än vanligt, och den blev ej vacker. Nej det blev den sannerligen ej.

En dag när han gick genom den stora staden, i vilken han själv var en av de allra minsta tingena, råkade han förtra sig till i den del av staden, dit han aldrig annars brukat styra sina steg. Det var en utkant av staden, långt från hans egen, där omständigheterna tvingat fattigt, armt folk, att slå sig ner, och leva. Gatorna trängde och smutsiga, alldeles som i den utkant av staden där han bodde själv, och husen voro bedrövliga hyreskaserner, ungefär sådana som det, i vilket han hyrde ett vindrum, även han. Mörkt, och dystert var där, och de människor som voro nödsakade att leva där, kunde omöjligt ha reda på, att det utanför staden var den allra härligaste vår. De kanske inte ens märkte när det blev sommar i den övriga delen av världen. Endast vintern var absolut tvungen att göra sig uppmärksam på dem, därför att den kräver värme, och där inne pengar finnes, där finnes ej heller värme. Endast de rika, kunna glädjas åt vårlängarna i naturen, de fattiga sakna det nödvändigaste här för — pengar.

Den gamle musikern tänkte på det och hans till, där han med trott steg gled fram mellan de enformiga grå raderna av fäla hyreskaserner. Och desto mera han tänkte, desto utträr bevo tankarna. Hade han haft fiolen i hand, då skulle han helt säkert spelat en melodi, som fyllt människohjärtana med skräck och namnlös fasa, men det hade han ej, därför brusede stormen så mycket hårdare inom honom själv. Varför voro människorna sådana erbarmeligt svaga stackare, varför kunde de ej hålla sina toften, leva upp till sina ideal — ah, de vore ena, — — — Vad levde de då för? Jo, för att pina varandra till döds, för att krama varandra i döden, för att sträpa på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att få hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för.

Den gamle musikern tänkte på det och hans till, där han med trott steg gled fram mellan de enformiga grå raderna av fäla hyreskaserner. Och desto mera han tänkte, desto utträr bevo tankarna. Hade han haft fiolen i hand, då skulle han helt säkert spelat en melodi, som fyllt människohjärtana med skräck och namnlös fasa, men det hade han ej, därför brusede stormen så mycket hårdare inom honom själv. Varför voro människorna sådana erbarmeligt svaga stackare, varför kunde de ej hålla sina toften, leva upp till sina ideal — ah, de vore ena, — — — Vad levde de då för? Jo, för att pina varandra till döds, för att krama varandra i döden, för att sträpa på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att få hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för.

Den gamle musikern tänkte på det och hans till, där han med trott steg gled fram mellan de enformiga grå raderna av fäla hyreskaserner. Och desto mera han tänkte, desto utträr bevo tankarna. Hade han haft fiolen i hand, då skulle han helt säkert spelat en melodi, som fyllt människohjärtana med skräck och namnlös fasa, men det hade han ej, därför brusede stormen så mycket hårdare inom honom själv. Varför voro människorna sådana erbarmeligt svaga stackare, varför kunde de ej hålla sina toften, leva upp till sina ideal — ah, de vore ena, — — — Vad levde de då för? Jo, för att pina varandra till döds, för att krama varandra i döden, för att sträpa på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att få hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för.

Den gamle musikern tänkte på det och hans till, där han med trott steg gled fram mellan de enformiga grå raderna av fäla hyreskaserner. Och desto mera han tänkte, desto utträr bevo tankarna. Hade han haft fiolen i hand, då skulle han helt säkert spelat en melodi, som fyllt människohjärtana med skräck och namnlös fasa, men det hade han ej, därför brusede stormen så mycket hårdare inom honom själv. Varför voro människorna sådana erbarmeligt svaga stackare, varför kunde de ej hålla sina toften, leva upp till sina ideal — ah, de vore ena, — — — Vad levde de då för? Jo, för att pina varandra till döds, för att krama varandra i döden, för att sträpa på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att få hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för.

Den gamle musikern tänkte på det och hans till, där han med trott steg gled fram mellan de enformiga grå raderna av fäla hyreskaserner. Och desto mera han tänkte, desto utträr bevo tankarna. Hade han haft fiolen i hand, då skulle han helt säkert spelat en melodi, som fyllt människohjärtana med skräck och namnlös fasa, men det hade han ej, därför brusede stormen så mycket hårdare inom honom själv. Varför voro människorna sådana erbarmeligt svaga stackare, varför kunde de ej hålla sina toften, leva upp till sina ideal — ah, de vore ena, — — — Vad levde de då för? Jo, för att pina varandra till döds, för att krama varandra i döden, för att sträpa på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att få hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för.

Den gamle musikern tänkte på det och hans till, där han med trott steg gled fram mellan de enformiga grå raderna av fäla hyreskaserner. Och desto mera han tänkte, desto utträr bevo tankarna. Hade han haft fiolen i hand, då skulle han helt säkert spelat en melodi, som fyllt människohjärtana med skräck och namnlös fasa, men det hade han ej, därför brusede stormen så mycket hårdare inom honom själv. Varför voro människorna sådana erbarmeligt svaga stackare, varför kunde de ej hålla sina toften, leva upp till sina ideal — ah, de vore ena, — — — Vad levde de då för? Jo, för att pina varandra till döds, för att krama varandra i döden, för att sträpa på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att få hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för.

Den gamle musikern tänkte på det och hans till, där han med trott steg gled fram mellan de enformiga grå raderna av fäla hyreskaserner. Och desto mera han tänkte, desto utträr bevo tankarna. Hade han haft fiolen i hand, då skulle han helt säkert spelat en melodi, som fyllt människohjärtana med skräck och namnlös fasa, men det hade han ej, därför brusede stormen så mycket hårdare inom honom själv. Varför voro människorna sådana erbarmeligt svaga stackare, varför kunde de ej hålla sina toften, leva upp till sina ideal — ah, de vore ena, — — — Vad levde de då för? Jo, för att pina varandra till döds, för att krama varandra i döden, för att sträpa på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att få hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för. För att hålla om strupen på varandra, och förgifta tillvaron för varandra, se där vad de levde för.

Dr. Thomas Electric Olja för människor och djur

UTI ÖVER 80 AR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HÖSTA FÖRKYLNING, VICKNING, SÄR, SKAVSAH, LAM RYGG, ETC. Få det äkta PRIS 35c överallt

da flaggan", fög ett belåtet leende över hans runda anlete. Under rubriken "Litet om socialpatrioternas organ, 'Arbets-Riktaren', och dess reaktionäre redaktör", med ett par underrubriker, kunde han se sitt namn upprepas undan för undan. Det belåta leendet hängde kvar i munnen alltför första raden till den femte, från den femte till den åttonde slutades det ut märkbart, och vid den tionde var det totalt borta. I stället låg det ett skimmer av oangen över hans anlete, och när han antligen slutat den första långa artikeln, bar hans anlete ett uttryck, som var i det närmaste odefinierbart. Något av överraskning var väl ännu kvar, men det var i det närmaste utträngt av hopade vredsmoln, — och det övriga? — ja det var väl gamla minnen och oangen häkromster.

Så slutades vredsmolnen ut, och han satte sig att tänka. Han tänkte på när han en gång i tiden var ung och... hm... dum, han tänkte på tre månader i fängelse, och ett som annat. I den stunden kände han, att det var sant som skribenten i "Röda flaggan" hade skrivit, nämligen att han hade svikit sina ideal, för en undanträngd plats vid de borgerliga köttgrötarna. Sant, ja allt för sant. Han hade ej levat upp till sina ideal, — han som en gång i tiden svurit att inga hinder och inga lidanden skulle kunna hindra honom, att kämpa för sina medmänniskor. Han kände nästan lust att gråta, gråta över sin samtids mänskliga oförmåga, att göra någon nytta här i livet, gråta över de gamla idealernas likbegärlighet, och över de nya futila tembet, gråta över vad han gjort och vad han inte gjort.

Men då kom en springpojke in med två brev. Det var de två bidragen som han väntat på, men som ej kommit, — så det blev intet gråtnedde alls.

Emil sa att han var i sjunde himlen då jag gav honom mitt ja. — Han har varit förlovd sex gånger förr.

Fadern — Huru vågade ni kyssa min dotter i går kväll på verandan?

— Ja, vet ni, när jag fick se henne i dag vid dagelgen så gjorde jag mig själv samma fråga.

En hungrig hund. På Malmö station vandrar stationsmannen Linusson perongen framåt med en hund i hand, hälsade med ett deriderat uttryck av bekvämlighet i anslutning.

Den intresserade hundvännen stannar framför rasdjuret och spjör: — Vem är mottagare till den hunden?

— Ja, den som de vaset! säger Linusson. Han har ju edlet opp adress i den s. k. "redaktionskådan" i "Rö-

Pålysning
Canada Konferens av Augustana Synoden hållas närmast till årsmöte i Bethesda församlingen, Kenora, Ont., den 19-23 mars 1924. I samband med konferensmötet håller Kvinnornas Hem- och Hednamsmissionsförening i Canada sitt årsmöte fredagen den 21 mars kl. 2 o. m. sam missionsfest kl. 8 o. m. Alla pastorer och delegater samt ombud för Kvinnornas Hem- och Hednamsmissionsförening ombedes att i god tid underrättas, helst före den 12 mars, pastor Pontus Peterson, adress Kenora, Ont. Bg 83. Program för mötet kommer att meddelas senare. Carl Pontus Peterson, Canada Konferensens sekreterare.

NYA SÅNGER
till kända melodier av N. J. L. Bergen. Canada, Alberta, Saskatchewan, Manitoba, Brandon och Winnipeg, Red River, Shovelton, Democracy, Shuldr, Småstjärnor, Lapparna på fattigmansbyxor, Rocky Fellow, Carnegie, Hill, Morgan, Ford m. E. Prieststäget, Automobil, Luftskäpp, Kyrkan, Kyrkan, Biblen, Ungdomsläng, Flick tankar, Här mången gå och lura m. fl. EN NY BOK PÅ 70 SIDOR. PRIS 50c. Rekvisit hos författaren. WETASKIWIN, ALTA.

DIAMANTER
Tillskriv oss idag för vår nya prislista på diamanter och andra juvelersaker. Vi sälja på små avbetalningar. UNITED JEWELLERY CO. 222 Portage Ave., Winnipeg, Man.

WALTER S. JOHNSON
skandinavisk ursprung, juvelerare och gravör, 1035-101 St. i närheten av C. N. stationen, Edmonton, Alberta. Specialt uppmärksamhet ges reparationer på klockor etc., insända per post. Prompt beaktning och moderata priser.

FÖR GODA KOL
Canadensiska eller Amerikanska TELEFONER F2321 THE ARTIC ICE COMPANY, Limited

DONOVAN & NORDQUIST
BARRISTERS, SOLICITORS ETC. 704 Lombard Bldg. (Corner Main & Lombard) Telefon A 1063 Geo. E. Nordquist L. B. W. J. Donovan.

Tokerier.
Innan varnen hunnit stoppa Hopjade han av för fort. Nu man honom stude ser hoppa Ty ha ar nu ett ben kort.

Glöm Ej Bort Släkt, Vänner Och Bekanta i Gamla Sverige

Om Ni insänder deras adresser GENAST skola vi sända dem

Svenska Canada Tidningen
ABSOLUT GRATIS
Under minst sex månader

ALLA PRENUMERANTER som hava uppbetalt prenumerationsavgiften eller göra så nu, äro berättigade till detta Enastående Anbud

Sänd Edra Vänners Adresser i Sverige